

Hadi Çal Şarkımı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ocak 2016

Ansız ve revnak bir üzücün teselli bildiği rahmetin boyunduruğu tek kelime yine insana dair ve emsalsiz...

Hanidir kayıp, hanidir rahvan.

Hanidir tecellisi gönlün belli ki şart koşmuşluğun ümmet bildiği o zincirleme tevekkülde karşıt gelmiş mesnetsiz ithamlar kadar ruha enjekte edilen tanımsız gıybetlerin rivayetinde odaklanmış sakil bir yüreğin neferi iken aşkın saltanatı.

İndindeyiz bir ömrün, nazı ve niyazı dokunuşu iken mülkiyetini kaptırmış bedenler yine de anlık bir öngörüye sığılı dünden yarına uzanan belki de mezhebi geniş bir aldırmaçlık iken sanrıların nezaretinde o sancılı var oluş.

Ziyadesiyle yorgunum ve fazlasıyla bitap.

Haznemde dolu yağdıran üzünçlerin öfkeli telaşına karışan sarımtırak ve berduş gölgeler, nasipleniyorum ben de: Kâh zamandan kâh besleniyorum acıdan ve semirmekte yalın ayak hüznün bulutlarım: Eşkâlim de yitik aşkım da kayıp ve gölgem hepten kaçık bir düşün ertesinde hanidir yakalamakla mükellef lakin ibraz edilen tahakkümlere attığım o kaçamak bakışlarla işkillenen nefsi kabarık insan öbeğine, seğirttiğim imgelere takılı aklım.

Takılıyım ezelden belki de takıntılı belki de ürkek ve nice belki...

Sırdaş bir kelime iken yolun ortasında rast geldiğim: Zincirleme bir ölüme sebebiyet veren o kesif sessizlik boynumun borcu, dercesine konuştuğum düş ötesi yalnızlığım, çaldırdığım aşkı miat bilmekte yine de geri durmadığım sakıncalı birlikteliği o kaygılarımın, örtüyorum üzerimi kara bir çarşafı ve tüm insan simsarlarına bir selam borçluyum: Beyhude her şey, izlek bildiğim o karede saklısın belki de. Hatta yoksunluğumun girdabına kaptırdığım ölü tezahürlerine rast gelmek nasıl da olası. Gizemli bir tekerleme dilime dolanan belki de ayıp ve sığıntı bir aşk kollarımla sardığım: Adını benim bile bilmediğim belki de bilip de inkâr ettiğim; hanidir kayıp bir anahtarın peşindeyim: Sanıyorum ki açacak kapısını sonsuzluğun ve hafif meşrep aşkların.

Gölgeli beyanatları nasıl da tedirgin o is bekçilerinin.

Nasıl da hüznü yüklü bir tezahür denk düştüğüm şu çıkmaz.

Sıkıntının kuytularında, daralmış yüreğin çeperinde ve günü birlik aşklar iken insanların meziyet bildiği, kim bilir ne zaman düştüm ben bu ömürlük aşka?

Gıybet bildiğim o serzenişi teğet geçtiğimden beri yalnızım.

Ve doyumsuz bir ruhun boyunduruğunda, gerçek dünyanın çok uzağında dev bir sandık haiz olduğum, gün ertesi başına çöküp, içine damıttığım hüznü kelimele bakıp bakıp ağladığım. Dünden kalan ne çok resim: Kırpılmış hepsini. Bu günden ayrık bir gömüt belki de: Yine dünden miras, atalarından yadigâr: İşte o köstekli saat babamın cebinden arakladığım. İşte o ipek mendiller çeyizimde saklı ve işte teki kayıp terliğim. Belli ki tekerinde dünyanın nasıl da es geçmişim o taşlı yollarda koşarken kayıp verdiğimi. Sahi ne çok kayıp ne çok çekince ne çok sakınca ve ne çok aşk... Hep vardı aşk, hep de olacak: Belki senin yüzünde göreceğim bu gün ve belki yarın şu ağacı mesken bileceğim altında buluşacağım diğer yarım.

Tedarikliyim ölüme, tedarikliyim kayıp ümmetime hani olur da düşer yolum.

Hani olur da düşersem yine aşka.

Üşenmesem her gün seveceğim ki buysa üşenmiş halim, vay ki halime.

Kırık bir notaya sesleniyorum elimde kırık bir pena ve haykırıyorum:”Hadi, çal şarkımı...”

”Yaşanmış baharları unut gitsin sevgilim.

Benim yorgun gönlümde bir tek senin aşkın var

Bahar geldiğinde mi ben böyle olurum

Yoksa böyle olduğunda mı gelir bahar.”

Keşke bana ait olsaydı bu şarkının sözleri yine de addedilen gölgeler nasıl da uzak bir kez aşka meyletmişken yürek.

Aşkın haznesinde gizli tüm hezeyan ve gizli o yeknesak yok oluş ve gizliyiz aslında her şarkının güftesinde belki de gizliyoruz, gizleniyoruz ilk kez düşmüşçesine aşka...

Aşk bir buğu, bir seyir, bir rabita belki de ulaşılmazlığında o gölgeli rakıma nazire eden bir tahakkuk hanidir esefle kınarken benliği ve esefle yordarken yeri göğü.